

AUG 15 1982

СУРМА

Бюлетень Організації Українських Націоналістів

КВАРТАЛЬНИК

Число 2.

Червень, 1982

Рік 1

Від Редакції:

Це число «Сурми» — 2-е — виходить з деяким спізненням, з огляду на технічні проблеми та практичні спроможності нашої праці. Всежтаки, ми хотіли, за всяку ціну, випустити його ще перед літньою вакаційною порою, дотримуючись його кварталної періодичності.

НАШІ ЗАВДАННЯ

Ви — члени Організації Українських Націоналістів, ці — які вже здавна були своєрідними вояками, в уніформі або ні, але завжди в перших рядах нашого духового відродження та ідейного зриву.

На рідних землях Ви діяли в гущі українства і були там підпільниками, революціонерами, наражені на постійну небезпеку. Ворог був видний, присутній, його наявність тримала Вас в духовому озброєнні, давала Вам насагу.

Тепер все змінилось, життєві обставини, спосіб дії. Не бачимо тут цього безпосереднього ворога, духове поготівля слабіє.

З воїнів-революціонерів, ми стали мирними громадянами неутраляних країн, серед чужого, байдужого довкілля. Прийшла щоденна праця, родинні обов'язки, боротьба за існування, нерідко недостатки, частіше добробут. Забрало рідного матеріка, того необхідного евшан-зілля, якого запах вливав в наші жили національну невтомність, насагу та очайдуужність.

Ми поступово, але неминуче, стали обивателями... Кожне зусилля коштує нас тепер більше, кожне виконання нашого обов'язку — майже героїзмом серед збайдужілого еміграційного загалу.

Тому змінені обставини заставляють нас шукати за новими формами праці та передумати деякі принципи.

Ми вже давно усвідомили собі, що з головної рушійної сили, колись, ми стали, тепер, лише допоміжним чинником, тут. Бо ми мусимо брати під увагу потреби

Батьківщини, її можливості, її конечності.

Даючи доказ нашої державницької зрілості, ми мусимо боротися, тепер, не так за майбутній устрій України, як за її національне існування, за втримання її української душі, бо тепер вона загрожена в своїх основах, її грізить загибля, знищення, зник. Затрата рідної мови, — на яку веде страшний наступ червона Москва — це вже великий крок до затрати національної свідомості, до малоросійщини та хахлацтва. Русифікація йде шаленим темпом, червоні сатрапи хочуть добитися того, чого не зуміли добитися білі царі. Ще ніколи в історії людства російська імперія не була такою величезною мілітарною силою, оце вперше імперіяльні кордони розтягаються так широко вздовж Балтійського моря, на захід від Берліну та по Судети, майже дотикають Середземного моря та Індійського океану, видовжилися на Тихому океані.

І в цьому гігантному змагу між Московською імперією та Заходом, ми не сміємо дати себе розчавити, Україна не має стати погноєм для других націй, а українська еміграція не має права потонути в чужому морю, забуваючи свої священні обов'язки супроти Батьківщини та кровні зв'язки, які в'яжуть її з народом, там.

Звідси й наше основне, життєве завдання, тут: втримати, за всяку ціну, а то й розбудувати, наше національне життя на чужині, для необхідної допомоги нашим в Україні, які тепер в першій лінії фронту, як і ми колись були.

Які ж наші конкретні завдання?

1) Жити більше крайовою проблематикою та включатися активно в крайову діяльність. Мобілізувати потрібні фонди, підтримувати Гельсінську Групу оборони Прав людини та націй.

2) Розбудовувати постійно, нашу громадську систему, яка має бути цим запіллям звідки будемо черпати наші людські і матеріальні резерви для нашої політичної дії. Наші організаційні кадри

мусять бути тут першими, вони повинні служити прикладом, бути унапрямленими чинником, стрижнем структур і мотором. Але з пошануванням існуючих громадських структур і органів, без встрайвання в їхні компетенції.

Наші прибуткові установи повинні діяти лише під кутом наших національних потреб. Створені для тих цілей, вони не сміють розминутися з їхнім первісним призначенням.

3) Зміна варті є переважливою справою. Ніхто з нас не є незаступимим. Навіть якщо ми вважаємо, що ми даліше... молоді, в повні наших фізичних сил. Може ми не усвідомлюємо собі, що світ іде вперед. А чи ми рівнож? Не завжди. Еміграція старіється, «стари» революціонери відходять, лави ріднуть. Але життя нації не кінчається з життям одиниць, бо нація безсмертна. Після нас мають прийти другі, молодші. Як і ми прийшли на зміну наших попередників. Тож підготовляймо цю зміну варті щиро, не лукаво, з відчуттям та зрозумінням до молодших.

Продовженням нашої дії нашими наслідниками буде своєрідним продовженням нас самих, якщо ми зуміємо бути тим ґрунтом, на якому будуть даліше вирощуватися нові кадри. Мобілізуйте молодь, влаштовуйте табори молоді та вишкільні курси орг. кадрів.

4) Зовнішня акція є тепер переважливою. Треба йти в світ, між чужинців, з потрібним знанням та відповідним підходом і проповідувати українську правду. Мусьмо мобілізувати світову опінію для створення прихильних нам настроїв, для наших зусиль і ідей. Тут ще так багато до зроблення!

Маючи до діла із сильним, безпощадним ворогом — Московою, ми потребуємо якнайбільше союзників у нашій боротьбі. Перестаньмо мріяти «побити всіх наших вороженьків нашими шабелями»... Нашими природними союзниками, в боротьбі проти імперіалістичної Москви, можуть і повинні стати всі наші сусіди, яких доля заледве краща від долі нашого народу. І вони нас потребують. Наша доля тепер тісно пов'язана, Москва наставлена «проковтнути» нас всіх, кого раніше, кого пізніше...

Деякі спірні проблеми та труднощі з нашими сусідами бліднуть в обличчі смертельної небезпеки, яка нам грозить. Тож кермуймося доцільністю, нашими національними потребами і вибором стратегії, а не сентиментами чи ресентиментами. Політика робиться головою, а не серцем. А союз з другими народами — ще далеко не національна зрада.

5) Зміцнення організаційної дисципліни, пошанування наших проводів, місцевих чи теренових, правопорядок — будуть цим центом, який дозволить нам добитися

скорше та більш успішно вислідів нашої праці. Бо лише солідарною лавою зможемо доконати великих діл. Історія нашого народу та ОУН давала нам немало болючих, трагічних лекцій: суцільний, солідарний провід, а не гуляйпільля, розгнущаний індивідуалізм, які були завжди прокляттям України.

Десто може запитати: а чому завжди ця праця «для других», чому не для себе, далеко від турбот? Бо «що мені з цього?»..

А чи може жити людина лише для себе самої, забуваючи, що вона має душу, ідеали, стремління, бажання ушляхотнюватися? І коли вона лише сама — вона тільки існує, але коли з другими і для других, вона дійсно живе, горить святим вогнем. Тож горім святим вогнем до нашого народу, який дав нам душу, свою історію, без якого ми були б ніщо.

ПОСТАНОВИ ПУН СХВАЛЕНІ НА НАРАДАХ В ТРАВНІ 1982 Р.

Крайовий сектор:

Рішено:

1. Видати серію публікацій з інформаціями про дію ОУН, різних груп спротиву в Україні та про діяльність української спільноти у вільному світі, спрямовану на допомогу визвольній боротьбі українського народу за відновлення суверенності і державності України.
2. Загнісати співпрацю із ЗП Української Гельсінської Групи на видавничому відтинку, публікуючи в українській і французькій моват матеріали під фірмою Першої Української Друкарні в Парижі і ЗП УГГ.

Комісія Державного Планування:

Рішено:

1. Продовжувати працю над оформленням збірника присвяченого інж. О. Бойдунікові, в основу якого будуть використані матеріали його праці «Національний солідаризм», з доповненнями, які відзеркалюють позиції ОУН схилені на лондонському ВЗУН, відзеркалені гаслом «Україна — спільне добро всіх її громадян».
2. Приписити зусилля для оформлення Студійного Інституту ім. Олега Ольжича.

Організаційний сектор:

Рішено:

1. Приняти рекомендації Організаційного Референта ПУН в справі реорганізації ТП ОУН в Канаді.
2. Схвалити потрібні засоби для квартального видання «Сурми» — бюлетеня зв'язку з членством ОУН.

3. Довести до відома членства ОУН і УНРуху, що статті проф. Ю. Бойка і ред. Я. Гайваса друковані на сторінках «Мети», «Шляху Перемоги», «Сучасності», невірно навішують події з дії ОУН в минулому та роблять необосновані закиди по адресі вже померлих Голів і членів ПУН. Поміщення таких статей в органах, які поборюють ПУН/ОУН, є зразком як не слід поступати членам організації.

Суспільно-громадський сектор:

1. Схвалено проєкт програми Конференції КР ІСНО скликаній на 2-4 липня ч. р.
2. Рішено доложити всіх старань і піти з допомогою теренам далекого віддалення, щоб забезпечити участь їхніх делегатів в конференції.
3. Призначено друзів... відповідальними за координацію праці наших делегатів на конвенціях УНС і УБС.
4. Відмічено факт, що на терені ЗСА оформлюються поза системою УККА окремі громади. Рішено доручити нашому членству допомоги в розбудові мережі тих громад і в співдії з Комітетом Правопорядку в УККА підготувати крайовий з'їзд громад і громадських організацій зпоза системи УККА, на осінь 1982 року, для схвалення дальших виявів дії громадського життя на терені ЗСА. Повна бездіяльність УККА довела до того, що на терені ЗСА фактично немає громадської централі і ця порожнеча мусить бути заповнена новими формами і новими виявами громадської дії.
5. Вирішено подбати, щоб всі заінтересовані складові організації УНРуху активно включились, як в підготовку, так і забезпечили активну участь своїх делегаток і делегатів на Світовій Конференції Молодечих Організацій, Конгресас СФУЖО і СКВУ намічених на 1982 і 1983 рр.
6. Схвалено всі заходи відпоручника ПУН спрямовані на посилення дії ТП і крайових провідів організації системи УНРуху в країнах південної Америки, в часі його успішної поїздки.

Внутрішньо-політичний сектор:

Стверджено що:

1. Так звані консолідаційні заходи ДЦ УНР не дають відповідні на недомагання в структурі і дії ДЦУНР, проти яких ОУН виступала і тому ПУН/ОУН не міняють свого становища до ДЦУНР.
2. Пропагандивна кампанія ОУН(р) проти ПУН-ОУН і формаций УНРуху докотилась до рівня провокаційних вигадок і інсинуацій. Їхня абсурдність є очевидною для нашого членства. Щоб не ширилось баламутство серед укра-

їнської громади, на сторінках нашої преси будуть поміщені інформаційні статті а то й документи, які з'ясуєть в чийому інтересі є того рода полеміка інспірована проводом ОУНР.

3. Серед членства Українського Демократичного Руху зарисовується тенденція відв'язуватись від української політичної дії і наголошувати т. зв. діяспоральну політику. Зміст її не з'ясований, а деякі форми її вияву доведуть до конфлікту чи повторювання дії громадських централі чи світової надбудови — СКВУ. ОУН не брала і не бере участі в дії УДР і її не одобрює.
4. ОУН активно співпрацює з всіма українськими політичними формаціями на терені КУППО, піддержує її діяльність, яка хоч у якійсь мірі може допомогти спрямувати увагу українського політичного світу на активну допомогу поневоленому українському народові в боротьбі з російським імперіалізмом місто внутрішніх фронтів і самовинищування.

Фінансово-господарський сектор:

Рішено:

1. Інвестувати засоби «Залізного Фонду ОУН» з європейських теренів в новонабуте приміщення в Європі. Ці інвестиції мусять бути забезпечені у формі участі там представників згаданих теренів. Згідно з постановами ВЗУН приходи від тих інвестицій будуть заратовані на рахунок бюджетових влат тих теренів до каси ПУН.
2. Відмітити позитивні виследи праці друга М., як керівника В-ва в Європі, які довели до помітного зменшення дефіциту В-ва в 1981 році.
3. Відзначити терен Австралії, який перший виконав постанову ПУН про легальне оформлення Фондації ім. О. Ольжича. Доручити теренам ЗСА і Великої Британії приспінити їхні заходи в цій справі.
4. Поробити заходи, щоб засоби «Залізного Фонду ОУН» в Канаді були інвестовані в належно легально-оформлену установу під контролею ПУН.

Окремі постанови:

1. Призначити друга... Головою Підготовчої Комісії чергового ВЗУН, який в згоді з Устроєм ОУН буде скликаний на 1983 рік.
2. Видати пропам'ятку відзнаку і грамоту ОУН в II світовій війні. В цій справі покладиати окрему комісію під проводом І заст. Голови ПУН.
3. Підтримати працю комісії під проводом... для зібрання матеріалів публікованих з метою знеславлення імені сл. пам. полк. Андрія Мельника.

4. Дати фінансову піддержку комісії, яка збирала матеріали для відзначення 40-річчя Похідних Груп ОУН.
5. Схвалити плян праці і поїздки Уповноваженого ПУН для справ преси і інформації.
6. (Ця постанова не публікується).

Затверджую, 25 травня 1982 року
МИКОЛА ПЛАВЮК, Голова ПУН

ПОЇЗДКА ОРГ. РЕФ. ДО В. БРИТАНІЇ

В травні ц. р. відбувся Організаційний Референт поїздки на великобританійський терен, де відвідав ряд наших осередків. Там обговорено низку актуальних справ, а то й певних проблем, включно з найбільш драстичною для цього терену — справу «патріархальної війни», яку веде там, не перебираючи засобами, середовище т. зв. «визвольного фронту».

Помітна ідейність і посвятність нашої членства. Добре вив'язався зі своїх завдань ТП. Деяко ростуть ряди нашої громадської системи, але недописує молодечого ділянка.

ПОЇЗДКИ ДРУЗІВ УНРУХУ

Ряд наших Друзів відбувають, або ще відбудуть, поїздки до різних країн нашої системи. Це: дд. М.А., А.Ж., В.В., М. і О.С. Слід привітати таку ініціативу, яка допоможе скріпити ще більше контакт з членством, заактивізує його дію і дозволить виконати деякі окремі, важливі завдання.

СТАНОВИЩЕ В УКРАЇНІ

Після ліквідації Української Гельсінської Групи, ув'язнення всіх її передових членів — закінчилися в Україні спроби членів руху спротиву використовувати ті можливості легальної боротьби, які заіснували у зв'язку з підписанням Московою Гельсінської угоди. Таким чином перед українським активом на нашій Батьківщині стали нові важливі завдання — знайти інші форми боротьби. За всякою правдоподібністю ці форми боротьби матимуть нелегальний характер, що за сучасних умов контролю країни з боку КГБ є дуже важкою проблемою. Хочемо при тому нагадати, що цей «легалний» період боротьби почався був ще за часів Хрущова, Українська Гельсінська Група була його останнім етапом.

Дотеперішні спроби нелегальної боротьби, що час від часу виринали, не мали довготривалого характеру. З нелегальних груп, які деякий час існували найдовший період життя виявив Український Національний Фронт, який діяв у двох варіантах. Постає питання, чи взагалі існують в СССР можливості нелегальної боротьби? Події в Литві виявляють, що при добрій організації такі можливості існують. В Литві існує декілька нелегальних організацій, які ось уже на протязі

довшого часу видають свої підпільні часописи.

На нашу думку, яку підтверджують численні вістки з України, найбільш пригодні умови для діяльності українського підпілля мають сьогодні зах.-українські землі й цілком можливо, що центр боротьби туди перенесеться, й звідтіля діятиме на східно-українські землі та мобілізуватиме народ до боротьби. Хоч, як відомо, дотепер центром так зв. «легалної» боротьби був Київ. До того ж, як знаємо, і попередні спроби творення нелегальних чи напівлегалних середовищ саме мали місце в Західній Україні.

Сучасні настрої серед українського населення, і то навіть в районах найбільш русифікованих, тобто на Лівобережній Україні, вказують на можливості переборення пасивізму. Діється це у зв'язку зі щораз більшим посиленням русифікаційного тиску, який стоїть в цілковитій суперечності із совєтськими пропагандивними тезами про «дружбу рівноправних народів». Русифікаційний тиск йде двома шляхами. По-перше — намаганням виперти українську мову зі шкільництва, з науки й техніки й публічного вжитку. На практиці, за українською мовою залишився дотепер тільки культурний сектор. Але переглядаючи щомісячні повідомлення про нові випуски книжок з ділянки красного письменства, які появляються в «Вітчизні» та в інших журналах, можна побачити, що й на цьому відтинку пересунення йдуть в користь російських видань.

З другого боку русифікаційний тиск йде ще й шляхом фальсифікації історичних фактів, глорифікації «возз'єднання» й воскресіння теорій про єдність «древньої» Русі. Святування 1500-ліття Києва повністю використовуються в цьому напрямі. В загальному совєтська пропаганда намагається доказати, що колишню єдність «руських» племен, яка існувала за княжої Русі, треба сьогодні привернути на базі російської мови та культури. Чималу ролю в цій кампанії відіграє і російська православна Церква, яка є засобом русифікації серед віруючих, як і була за царських часів.

Усі ці русифікаційні багатогранні заходи викликають серед великої частини українського населення спротив, що, очевидно, не проявляється в явних формах, але притаманно, проте тим більше емоційно. Підтвердженням посилення «націоналістичних» настроїв серед українського населення може бути той факт, що боротьба з так зв. «українським буржуазним націоналізмом» набирає щораз більших розмірів. В СССР дослівно появилися дотепер сотні книжок, скерованих проти того націоналізму, як і тисячі статей, десятки пропагандивних фільмів, сотні радіоавдіцій. Усі ці заходи є тільки дока-

зом, що серед населення відбуваються процеси, небезпечні для режиму.

За сучасних умов в Україні постало певне вакуум у зв'язку з розгромом Української Гельсінської Групи, а з нею й остаточної можливості орудувати в боротьбі «законними» засобами. Проте, беручи до уваги наростання серед українського населення, зокрема серед молоді (доказом того можуть бути ті судові процеси, які відбулися в Києві, проти молодих людей, що розліпляли листівки) — можна думати, що це вакуум незабаром буде виповнене, і що постануть нові форми боротьби, які матимуть куди більше закритий, анонімний характер. А це в свою чергу приведе у майбутньому до творення підпільного руху боротьби на нашій Батьківщині.

Варта на цьому місці зачитувати оцінку сучасної ситуації в Україні, приведену в самвидавному українському документі, «Дисидентство — деякі заваги до суспільного явища», який нещодавно продстався на Заході:

... «Російський більшовицький лєнізм з його державним механізмом — тоталітарною диктатурою, понад пістолітньою суспільно-політичною практикою — самовикривав і розвинччу себе вже до кінця. Тепер він відкрито скинув маску утопічної моделі... «соціального ідеалу» і перетворився в оголений і грубий насильницький інструмент політики панівної нації».

«Режим без сумніву повністю контролює становище, проте швидко й неухильно втрачає позиції. В той же сам час Національно-визвольний і Правозахисний рухи, маючи вже міцне коріння та власні традиції, неухильно здобувають їх, набирають сил, зростає їхня потужність, зміцнюється, тіснішає їхній зв'язок з масами. І це не спонтанні, не стихійні процеси. Вони — закономірні»...

ПЕРЕМОГА ЗДОРОВИХ СИЛ НА 30 КОНВЕНЦІЙ УНС

Після проблематичної перемоги на форумі Українського Конгресового Комітету Америки і перебрання під свою «опіку» цього найвищого репрезентативного тіла українців Північної Америки, — прихильники ОУН(р), об'єднані в Українськом Визвольном Фронті спрямували всю свою увагу на «підбиття» найбільшої із асеккураційно-громадських установ Америки, найстаршої і найбільш заслуженої серед них — на опанування Українського Народного Союзу. Для здійснення свого задумованого бажання перебрати до рук матеріально найсильнішу організацію США, що в значній мірі піднесло б не тільки поважно надцерблений їхній престиж, а й дозволялоб диспонувати майном і контактами УНС — прихильники Я.

Стецька вжили усіх можливих заходів для завершення цього чергового етапу їхньої «визвольної політики». Щоправда, вони протягом 36 років перебування на Заході не зрозуміли (і навряд, чи колись згалали зрозуміють) суть демократичної системи, але навчилися маніпулювати демократичною виборною арифметикою і організувати т. зв. передвиборні кампанії. Їхні пропагандисти, інколи навіть ловким пером, простудіювавши до цинічної досконалості трюки дезінформації Еренбурга і Гебельса, годують на сторінках своїх ультра-революційних видань українську громаду голословними фразами, старанно затираючи всі границі між правдою і неправдою. Перед конвенцією УНС вони вдалися до «опрацювання» публічної опінії, застосовуючи в передвиборній кампанії широку скалю негідних перекурчень. Всі ерихонські труби УНР(р) протягом місяців розвинули галасливий похід проти урядуючого керівництва УНС під головуванням д-р І. Флиса, закидаючи йому всякі можливі і неможливі промахи на некористь УНС.

Тому громадський сектор українського життя в діаспорі з нетепеливістю і певним побоюванням очікував вислідів чергової конвенції УНС, що відбулася в Рочестері в дні 24-28 травня при участі 398 делегатів.

На конвенції дійшло до великої несподіванки: для зорієнтованих і тверезо думаючих — очікуваної і приємної, для незорієнтованих — несподіваної, а для ОУН(р) — катастрофальної. Катастрофальної не самим фактом поразки, а формою і розмірами її. Виявилось, що велика більшість членства УНС здала собі справу з загрози, коли б УНС попав до рук «революціонерів-фахівців». Показалось, що загал розкусив доцьогочасну тактику ОУН(р) і наслідки загрози суцільного розполітизування УНС тими елементами, що не знають межі, де кінчається громадське, а де починається суто політичне. Широке членство не тільки зрозуміло загрозу, що зависла над УНС, а й дало належну відсіч.

Це яскраво видно з вислідів голосування.

Головою УНС переобрано д-р І. Флиса 252 голосами (63,3% делегатських голосів). Кандидат УВФ Йосип Лисогір отримав 174 голоси (36,7%).

Заступником голови обрано д-ра Мирона Куропаса (245 голосів — 61,5%). Його протикандидат, американська визвольнотроїська зовнішня візитівка ОУН(р), д-р Б. Футей отримав 148 голосів (30,7%). Головним директором УНС на Канаду обрано сен. П. Юзика 50-ма відсотками голосів. На посаду гол. секретаря і скарбника перебрано алямацією В. Согана і Уляну Дячук. Головним організатором став Степан Гавриш. До Контрольної Ко-

Була в нас усіх одна думка допомогти Україні та зробити щось кращого для України і нашого народу.

Не прийшлося Тобі повернутись на рідну Волинь зі бронею в руках, як переможець; не сповнилися Твої мрії, передчасна смерть забрала всі Твої надії.

Ми, що залишилися по Тобі, будемо далі працювати і продовжувати всі наші надії до завершення Самостійної Соборної Української Держави.

Нехай буде Тобі легкою чужа земля. Твоя праця та добрий партизанський хист буде нам всім показувати шлях до завершення нашої мети.

Вічна Тобі пам'ять,
дорогий Друже ЯСТРУБ

ПРО 40-ЛІТТЯ УПА

На американському континенті покланано до життя Громадський Комітет для відзначення 40-літнього ювілею Української Повстанської Армії. До того комітету увійшли представники різних громадських і політичних організацій, але персональний склад комітету (який створено досить поспішно, без ширших консультацій) збуджує сумнівів щодо об'єктивного підходу до питання ювілею УПА.

Деякі політичні середовища мають тенденцію починаючи історію тільки від себе, і тому вони або перекидують, або замовчують історичні факти.

Преса т. зв. Визвольного Фронту у своїх публікаціях намагається пов'язати постанову УПА і її боротьбу з окупантами України з «постановами другого великого зброю ОУНР». Цей «Збір» відбувався в лютому 1940, в Кракові. Натомість, преса й публікації ЗП УГВР (і ОУНз) зовсім слухають виводять початок партизанської боротьби т. зв. Військових Відділів ОУНР від постанов III Великого Збору ОУНР, що відбувся на Волині в 1942 р.

Ні одні, ні другі не признають історичного факту, що партизанську боротьбу з окупантом розпочав отаман Тарас Бульба-Боровець, який зорганізував, ще перед вибухом советсько-німецької війни, «Поліську Січ» в листопаді 1941 р. і, згідно з директивами екзильного уряду УНР, з початком 1942 р. розпочав організування партизанських відділів Української Повстанської Армії (УПА). УПА вже в березні 1942 р. переводила восні операції проти німецького окупанта і проти насланих на територію Полісся відділів советської партизанки.

Без ніякого сумніву треба вважати січень 1942 року початком творення Української Повстанської Армії.

Провід тодішньої, т. зв. революційної ОУН, домагався підпорядкувати УПА

своїм політичним директивам, а коли стрінувся з відмовою отамана Бульби, застосував збройну силу; а для своїх партизанських частин почав вживати популярну назву УПА.

Ми жалуємо і напаятнуємо факт, що для своїх особистих чи групових амбіцій люди фальшують історію.

Ми не заперечуємо, що від кінця 1943 чинники ОУНР, силою опанувавши ситуацію, перебрали теж політичний і мілітарний провід УПА. Не заперечуємо також, що УПА, — головним командиром якої став генерал Тарас Чупринка (Роман Шухевич), — героїчно боролася проти німецького і московського наїзників, а після закінчення 2-ої світової війни, аж до 1951 р. зводила бої з советськими частинами.

В рядях УПА боролися не лише т. зв. бандерівці. Жертву крові віддавали Батьківщині українські партизани, що визнавали різні ідеології і належали до різних політичних формацій.

Тому заявляємо:

— ніхто не сміє використовувати пролітої за Україну крові для своїх вузько-партійних амбіцій,

— УПА, яку започаткував с. п. Отаман Бульба-Боровець, була збройною силою цілого українського народу, а не одної партії чи організації,

— відзначаючи 40-ліття УПА, не вільно замовчувати імені от. Бульби-Боровця, який перший підняв зброю проти окупантів, який перший організував і очолював Українську Повстанську Армію.

КОНФЕРЕНЦІЯ ІСНО

На початку липня 1982 відбулася в ЗСА конференція КР ІСНО, яка розглянула всі біжучі актуальні проблеми суспільно-громадського сектора Українського Націоналістичного Руху.

На конференцію прибули представники організацій системи ІСНО з цілого західного світу, включно з Південною Америкою і Австралією.

Розглянено проект нового статуту ІСНО, який передбачає зміну організаційної структури Координаційної Ради. В минулому керівними органами ІСНО були, по черзі, крайові управи УНО-Канади і ОДВУ-ЗСА. Нова система передбачає вибір керівних органів, незалежно від крайових управ.

Вибраний голова КР ІСНО стає автоматично референтом ПУН для суспільно-громадських справ.

Одна сесія конференції була присвячена доповідям на актуальні теми української дійсності, як в Україні, так і в країнах вільного світу.

Конференція ухвалила ряд важливих постанов і резолюцій, які стануть напрямними для діяльності організацій системи

ІСНО. Особливу увагу звернено на проблеми сучасної України і на допомогу тим національно-визвольним процесам, яких старається здушити Москва жорстокими засобами колонізації-русифікації.

Новообрані керівні органи КР ІСНО очолив д. інж. Павло Дорожинський з ЗСА.

На конференції був присутній Голова Проводу Українських Націоналістів, Микола Плавюк.

ДО ЧЛЕНСТВА УНРУХУ

Закликаємо, ще раз, увесь наш членський загал, набути та розповсюджувати видання УНРУху:

- самвидавні матеріали з України
- ідеологічно-історичні
- подібні, на чужих мовах, для поширення серед наших чужинецьких приятелів.

Всі ці видання можна набути в Українському Націоналістичному Видавництві в Парижі.

Рівнож необхідно передплачувати наші тижневики та журнали: «Українське Сло-

во», Париж, «Новий Шлях», Торонто, «Самостійна Україна», Чикаго, «Наш Клич», Аргентина, «Хлібороб», Бразилія.

Вартісними є, також, видання «Смолоскипу», головно для крайової тематики.

«Українське Слово» повинен мати кожний член Організації (обов'язково) та УНРУху, бо воно не лише інформує про всі найважливіші події в Україні, та в цілому світі, але й формує наш світогляд та політичну думку.

ВІД РЕДАКЦІЇ «СУРМИ»:

Присилайте нам короткі, змістовні інформації про важливіші події Вашого терену, більш загального характеру, щоби вони могли зацікавити увесь наш організаційний загал.

Друзів з добрим журналістичним пером просимо присилати нам статті та матеріали, для поміщення в нашому Бюлетені, з політичною, світоглядною чи світовою тематикою.

Присилайте нам, рівнож, Ваші критичні зауваги та побажання, не забуваючи, що на кожному з Вас «мільйонів світ стоїть»... Критикуйте, давайте Ваші поради, але будьте готові й допомогти. Бо якщо не Ви, то хто?

